

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εν Ἑλλάδι. . . Δρ. 10

Εν τῇ ἀλλοδαπῇ. . . Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐν ὁδῷ Πατράκη ἀριθ. 1.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 28.ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Ἔργα καὶ ἡμέραι.

Γυῖλφορδ, ἰδρυτὴς τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας.

Σεισμοφοβία.

Ἡ ἀδελφὴ Μάρθα. (Ἐντυπώσεις).

Ἐπιστολή.

Περὶ ἡγεσιᾶς.

Βιβλιοκρισία. (Οἱ Ναβαρράτοι ἐν Ἑλλάδι).

Φιλολογικά.

Ἀρχαιολογικά.

Ἀποντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. (Ὁ ὑπνωτισμὸς ἐνώπιον τοῦ νόμου. — Ὁ Ἰταλὸς Τάννερ).

Βιβλιογραφία.

Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.

ἘΝ ΕΠΙΦΥΛΛΙΑΙ. Ὁ Ἡρωτηριασμένος.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ. Κατὰ τὴν ἐπι-
κρατοῦσαν τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν τῇ δη-
μοσιογραφίᾳ μέθοδον, ἀρχόμεθα καὶ ἡμεῖς
σήμερον ἀπὸ τοῦ πραξικοπήματος τῆς
Φιλιππουπόλεως, οὐχὶ ὅμως ὅπως ἀπαγ-
γείλωμεν φιλιππικούς κατὰ τῆς τότε κυ-
βερνήσεως, κατηγοροῦντες αὐτὴν ἐπὶ ἀνι-
κανότητι, οὐδ' ὅπως καταγγείλωμεν τὴν
τότε ἀντιπολίτευσιν καὶ τοὺς σὺν αὐτῇ
ἐπὶ προδοτικῇ ἰδιοτελείᾳ· αἱ πράξεις ἀμ-
φοτέρων τῶν πολιτικῶν μερίδων ἀνήκου-
σιν εἰς τὴν ἱστορίαν, καὶ ὅταν ὁ λαὸς
ἀπαλλαγῇ τῆς περιβαλλούσης αὐτὸν ἀ-
χλὺος δυνηθῇ ν' ἀναγνώσῃ τὰς ἀληθεῖς
τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἱστορίας δέλτους, βε-
βαίως θὰ συντάμῃ τὰς πολιτικὰς ἀν οὐχὶ
τὰς φυσικὰς ἡμέρας τῶν δυνάμενων νὰ
ὀδηγήσῃ καὶ μὴ ὀδηγησάντων αὐτὸν
εἰς τὴν δόξαν. Ἀρχόμεθα λοιπὸν ἀπὸ τοῦ
πραξικοπήματος τῆς Φιλιππουπόλεως ὅ-
πως παρακαλέσωμεν τὸν ἀναγνώστην, ἀν
ἀνήκῃ εἰς τοὺς συνεπιζόντας νὰ δια-
τηρῶσι καὶ τὴν ἐπαύριον τὰ δημοσιεύ-
ματα τῆς χθές, νὰ ἀναγνώσῃ τὰ γραφέντα
ὑπὸ τινων ὀργάνων τοῦ ἐγγυωρίου τύπου
ἀπὸ τῆς περιωνύμου ταύτης ἡμέρας καὶ
ἐντεῦθεν. Ὁ ἀναγνώστης θὰ ἴδῃ ὅτι, ἐνῶ
ὁ ἀγγλικὸς τύπος ἐξῆρε τὰς ἀρετὰς (!),
πολιτικὰς τε κοινωνικὰς καὶ στρατιωτι-
κὰς τῆς Βουλγαρικῆς φυλῆς, καὶ ὁ τύπος
τῆς Ἑλλάδος καθ' ἧς ἐστρέφοντο οἱ ψευ-
δέσται οὗτοι ἔπραττε τὸ αὐτό! ἐνῶ ὑπὸ
τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου ἐξῆρετο ἡ ἀπαρά-
μιλλος ἀνδρεία καὶ τὸ μέγχα μέλλον τοῦ
δορὸν λέοντος περιβεβλημένου ὄντος τῆς
Σλιβνίτσας, καὶ ὁ τύπος τῆς Ἑλλάδος,
διὰ τῆς κλοπῆς τῶν χωρῶν τῆς ὁποίας
ἐπρόκειτο ὁ λέων νὰ καμῇ τὸ μέλλον του,
ἔψαλλε καὶ αὐτὸς διθυράμβους! θὰ ἴδῃ
ὅτι, μετὰ ταῦτα ὅτε ὁ ἀγὼν ἦτο καθα-
ρῶς ἑλληνοτουρκικὸς καὶ ὁ ἀγγλικὸς τύ-
πος ἐξῆρε τὰς τουρκικὰς στρατιωτικὰς

ληνικὸς τύπος (ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος), ἔπραττε
τὸ αὐτὸ καὶ ἐνέσπειρεν εἰς τὸ φιλοτιμώ-
τατον τῶν ἐθνῶν τὴν ἀπογοήτευσιν. Θὰ
τῷ εὐχρηθῇ τότε ὁ ἀναγνώστης μεθ' ἡμῶν
πᾶν τὸ καταθύμιον ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ καὶ
θὰ τῷ εἴπῃ ὅτι οἱ οὕτω προσενεχθέντες
οὐδέποτε ἐνόησαν τί σημαίνει δημοσιο-
γραφικὸν καθήκον καὶ ὅτι ὑπῆρξαν, ἀκου-
σίως βεβαίως, ἐχθροὶ τῆς ἐαυτῶν πατρίδος.

Τὰ ἀναμενόμενα. Καθ' ὅλα τὰ φαι-
νόμενα νέοι σεισμοὶ — πολιτικοὶ οὗτοι —
ἀναμένονται, κυρίαν ἔδραν ἔχοντες τὸ
κοινοβούλιον. Καὶ ἡ μὲν συμπολίτευσις
προσπαθεῖ ν' ἀποφύγῃ τὴν καταστροφὴν,
διασπῶσα τὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ ἀνομο-
λογοῦσα μὲν τὴν ἀνάγκην τοιαύτης — καὶ
τοῦτο χάριν τῶν τύπων τοῦ ἀσπίλου Συν-
ταγματικοῦ πολιτεύματος — ἀλλ' οὐχὶ
καὶ ὑπὸ τὸν ἐπίφοβον κ. Δηλιγιάννην· ἡ δὲ
ἀντιπολίτευσις ἐπισείει ἄρθρα τινὰ τοῦ
ποινικοῦ νόμου ἀπειλοῦντα τελείαν ἐξόν-
τωσιν τῶν κορυφαίων τούλαχιστον τοῦ
Τρικουπικοῦ κόμματος. Ὡστε καθ' ὅλα τὰ
φαινόμενα αἱ ἐπιθέσεις προμηνύονται ἡ-
κιστα ἄβραϊ.

Δὲν εἶχον ἐπιμελητέας. Μετὰ λύ-
πης ἀναγκάζομεθα νὰ ἀνὸμολογήσωμεν
ὅτι φοβερὰν ἀδράνειαν ἐπεδείξαντο οἱ ἀρ-
μόδιοι εἰς τὰ τῶν σεισμῶν. Εὐτυχῶς τὰ
πλεῖστα τῶν παθόντων μερῶν κατοικοῦν-
ται ὑπ' ἀνθρώπων εὐπορούντων καὶ μεθ'
ὑπερηφανείας ἀποκρουσάντων πᾶσαν βοή-
θειαν χαρακτηρὰ ἐλέου φέρουσιν, ἀλλέως
μέχρις οὗτο νὰ περατωθῶσι τὰ ἀλυσιδωτὰ
σκέλη γίνεται καὶ καταρτισθῶσιν αἱ ἐπί-
σημοι καὶ ἡμιπίσημοι ἀποστολαί, ἀφι-
χθῇ δὲ καὶ τὸ ἀναμενόμενον *ραστόχαρτον*,
ἀπέθνησκον ἀν τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύ-
χους ἅπαντες οἱ ἐκ τῶν σεισμῶν εἰς τοὺς
δρόμους μέιναντες. Αὐτὸ θὰ εἴπῃ νὰ μὴ
μᾶς προειδοποιήσωσιν οἱ σεισμοὶ καὶ νὰ
μὴ ἔγωμεν. . . ἐπιμελητέας.

Τὸ συμπέρασμα. Ὡς βεβαιοῦται,
κατὰ τὸ συμπέρασμα τῆς ἐκθέσεως τῆς
ἐπὶ τῶν μεθοριακῶν ἐπιτροπῆς, ἀφορμαὶ
πρὸς σύγκρουσιν ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ τουρ-
κικοῦ στρατοῦ, ἐπὶ τῷ πονηρῷ σκοπῷ τῆς
καταλήψεως τῶν θέσεων τοῦ ἡμετέρου
στρατοῦ, κυρίως δὲ τῆς προκλήσεως πο-
λέμου, πρὸς ταχυτέραν βελτίωσιν τῆς
οἰκτρᾶς καταστάσεως, ἐν ᾗ εὐρίσκετο ἔ-
νεκα ἁλλείψεως τροφῶν καὶ ἐνδυμάτων.
Ὡς πρὸς δὲ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἡμετέρου
στρατοῦ, ἡ ἐπιτροπὴ ὡς λέγεται, ἐκθέ-
τει ὅτι ἡ *πειθαρχία* μετὰ τὴν στρατιωτῶν,
ὑπαξιωματικῶν καὶ κατωτέρων ἀξιωμα-
τικῶν εἰς τὰς τῆς ὑπηρεσίας των σχέσεις

παντοειδῆς στερήσεις παραδειγματική, τὸ
δὲ θάρρος καὶ ἡ γενναϊότης ἀπαράμιλλα.

Ὡστὲ τὰ περὶ ἀπειθαρχίας καὶ τὰ κω-
μικώτατα περὶ ἀδίκου ἐκ μέρους ἡμῶν ἐ-
πιθέσεως καὶ αἱ λοιπαὶ καταχθόνιαι δια-
δόσεις, εἶνε, ὡς πάντοτε διεσάλπισεν ἡ
Ἑβδομάς, μῦθοι.

Τὸ ψήφισμα τοῦ κρητικοῦ λαοῦ.
Εὐτυχῆς λογίζομεθα καταλήγοντες τὰ
χρονογραφικὰ τῆς ἐβδομάδος ταύτης διὰ
τοῦ τελευταίου ψήφισματος τοῦ μεγαθύ-
μου Κρητικοῦ λαοῦ.

«Διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως κατὰ τῶν
» ἐν ἡμιεπισήμοις ἀγγλικαῖς ἐφημερίσι
» δημοσιευθέντων περὶ καταλήψεως τῆς
» Πατρίδος ἡμῶν ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας καὶ
» κηρύττομεν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώ-
» πων, ὅτι τοιαύτην αὐθαίρετον πρᾶξιν
» πραγματοποιουμένην, ὁ κρητικὸς λαὸς
» θέλει καταπολεμήσει δι' ὅλων τῶν ду-
» νάμεων του».

Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν αὐτὴν θὰ μετέλ-
θωσι γλώσσαν καὶ οἱ Θάσιοι καὶ οἱ Λή-
μνιοι καὶ οἱ Λέσβιοι καὶ οἱ Ῥόδιοι καὶ
εἴτινες ἄλλοι, καθ' ὧν ἐν τελευτώντι ἸΘ'
αἰῶνι ἀπειλεῖται νέα κατακτήσεις, καὶ ἐν
τοῖς ὁποίοις ἴσως δὲν σφάλλεται τις ἀν
κατατάξῃ καὶ τοὺς Σαμίους! . . .

Ἑλλάς καὶ Αἰθιοπία. Τὰ τῆς
Ἑλλάδος δὲν εἶναι ὅλως ἀπελπιστικά.
Ἄν τὰ κυκλοῦντα ἡμᾶς ἔθνη κρατοῦσιν
ὑψωμένην κατὰ τῶν χωρῶν ἡμῶν κατα-
κτητικὴν χεῖρα. . . ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν Αἰ-
θιοπίαν, ὑπάρχει καὶ εἰς φίλος, ὁ ἡγεμὼν
τῶν ἡγεμόνων τῆς Αἰθιοπίας, ὁ αὐτο-
κράτωρ τῆς Ἀβυσσινίας Ἰωάννης. Καὶ
εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐκεῖ τρώγουσι τοὺς
ἰχθῆς ὠμούς, ἀλλὰ γνωρίζουσι τὸν Ἡρό-
δοτον, ἐνῶ ἡμεῖς οἴτινες τοὺς τρώγομεν
ἐψημένους, τὸν ἀγνοοῦμεν· εἶνε ἐπίσης ἀ-
ληθὲς ὅτι καὶ τὸ κρέας αὐτὸ τὸ τρώγου-
σιν ἄψητον, ἀλλὰ γνωρίζουσι τὴν πρό
τῆς πτώσεως καὶ μετὰ ταύτην Βυζαντι-
νὴν ἱστορίαν, ἣν ἐπίσης ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν·
γνωρίζουσι ποία ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἡ ἀπο-
στολὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐνῶ ἡμεῖς καὶ
αὐτὸ ἀγνοοῦμεν. Λυπηρὸν ὅτι ὁ παρ' αὐτῷ
ἀποσταλὴς ἐξ Ὑδρας ἀξιόλογος ἱατρὸς
ὁ κομιστὴς γενόμενος τόσων δώρων καὶ
πληροφοριῶν δὲν ἠδυνήθη διὰ λόγους ἀνε-
ξαρτήτους τῆς θελήσεώς του, νὰ φέρῃ καὶ
τὴν δωρηθεῖσαν ἱππὸν μετὰ ἀργυρᾶ ἐπιπ-
πια τῆς, ἰδίως δὲ τὴν δωρηθεῖσαν ἡμίο-
νον τὴν φέρουσιν σήματα στρατηγοῦ ἀ-
γνώστου σώματος. Τολμῶμεν νὰ πιστεύ-
σωμεν ὅτι ἂν αἱ Ἀβυσσινιακαὶ ἐνέργειαι
προεξετείνοντο καὶ μέχρι τῆς Ἀλβανίας,

καταιγίδες. Σὰς ἀποχαιρετῶν τείχῃ πολυαγάπητα τῆς μονῆς, καὶ πᾶς τάφῃ οὐκ ἐρρόφῃσας τὴν Στρατονίκην μου, τὴν χαρὰν καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ βίου μου. Ἡ θέα σου μὲ σπαράσσει χωρὶς νὰ μὲ φωνεύῃ. Ἡρεμώτερος ὑπὸ τὴν ψυχρὰν τοῦ γήρατος πνοήν, ἐλπίζω νὰ σὰς ἴδω ποτέ, καὶ ἐὰν ἡ ἀποτεφρωθεῖσα καρδιά μου δύναται νὰ αἰσθανθῇ παλμὸν ὑστατον χαρᾶς μελαγχολικῆς, νὰ κατακυβῶ εἰς τὴν θέαν σου ἀναπολῶν τὰς ἀναμνήσεις μεθ' ὧν πρὸς τοὺς τόπους τούτους συνδέεται ἡ ζωὴ μου. Ὡς Στρατονίκη...

Ἀκούω τοὺς κώδωνας τῆς μονῆς. Ὁ ἐσπερινὸς ἤχει ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας. Ἐλθξε. Καὶ διὰ μέσου τῶν ὑστάτων ἀρμονιῶν ἀναγνωρίζω τοὺς φθόγγους τῆς φωνῆς σου, ὦ Μάρθα, καὶ εἰς τοὺς φθόγγους τούτους ἐνθυμούμαι τὴν ἄσπιδον ἐκείνην παρθένον ἧς ἡ αὐτὴ μουσικὴ φωνὴ κατεκλήλησε τὰ ὦτά μου καὶ συνήρπασε... ἀλλὰ καὶ ἐσπάραξε τὴν καρδίαν μου. Ὡς Μάρθα! τῆς φωνῆς σου τὸν ἦχον δέχομαι ἀπερχόμενος ὡς ὑστάτην ἀνάμνησιν. Τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς κάτοικος, Στρατονίκη καὶ Μάρθα, λατρεῖας καὶ θλίψεως ἀντικείμενον αἰσθάνομαι ὅτι ἡ φωνὴ σου μοῦ ἀποσπᾷ τὴν καρδίαν. Ἀκαρδὸς ἐφεξῆς θὰ πλανηθῶ, ψυχρὸς τοῦ κόσμου θεατῆς, καὶ ὅταν ἐρωτώμενος τί ἔκαμα, ποῦ ἀφῆκα καὶ διατί τὴν ἄλλοτε πλημμυροῦσαν ἐξ αἰσθήματος καρδίαν μου, θὰ μειδιῶ μελαγχολικῶς ἀλλὰ τὸ βλέμμα μου θὰ τρέπεται πρὸς τὴν μονὴν σου, καὶ ἡ περιίλυπος ψυχὴ μου θὰ ψιθυρίζῃ παρὰ τὸ οὖς σου νὰ ἀπαντήσῃς σὺ τί ἔγεινε τοῦ Σθενέλου ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ καρδιά καὶ ἡ ποίησις! Ἐντὸς τῆς μονῆς τοῦ Παλαιοκάστρου θάπτεις ὦ Στρατονίκη τὴν νεότητά σου, τὴν ἔξοχον ἀρετὴν σου, τὸ ἀπαράμιλλον κάλλος σου, τὰς ἀναμνήσεις σου τὰς σεμνὰς καὶ μυστικὰς... Ἄφες νὰ θάψω καὶ ἐγὼ ὅ,τι μοὶ ἤρπασας, ὅ,τι δὲν μοὶ ἀνήκει πλέον, καὶ παρὰ τὸν τάφον ὅστις ζῶσαν σὲ κατέπιε, ἄφες νὰ ἐνταφιάσω καὶ ἐγὼ τὴν καρδίαν μου...

(Ἐπεται ὁ Ἐπιλόγιος)

ΣΥΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 430).

Ὁ Guerin «Description de l'île de Patmos et de Samos» λέγει περὶ τοῦ χειρογράφου τούτου: «répertoire si savant et si confus de tant de notes recueillies sur la Grèce, et en particulier, sur l'Archipel» κτλ. Ὁ δὲ Sonnini: «Mais un ouvrage qui passerait tout ce que l'on a publié au sujet de l'histoire et des monuments de l'ancienne Grèce, est celui du savant le plus distingué, le plus versé dans la littérature grecque, le célèbre D. Anse de Villosion, s'il se déterminait à mettre en jour les matériaux précieux qu'il a recueillis sur les lieux; ouvrage qui seroit lui

» même un monument littéraire digne des beaux temps de la Grèce, à laquelle néanmoins il ne pourroit rien ajouter».

Τὸν Choiseul Gouffier (1782) γράφοντα Voyage pittoresque dans l'empire Ottoman et voyage pittoresque de la Grèce. Paris. Ἐγεννήθη τὸ 1752. Ἐξκοσι δύο ἐτῶν τὴν ἡλικίαν περιηγήθη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς νήσους, ἐξέδωκε δὲ τὸ ἄνω σύγγραμμα ὑπὸ ὠραιστάτων κοσμούμενον εἰκόνων, συνεπεία τοῦ ὁποῦ ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν. Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἦτο πρέσβυς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα καὶ τυπογραφεῖον καὶ ἄνδρας εἰδικούς πρὸς ἀπεικόνισιν τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Ἑλλάδος παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ. Τὸ 1791 διωρίσθη πρέσβυς ἐν Λονδίνῳ, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθη τὴν θέσιν ταύτην. Τὴν 22 Ὀβρίου 1792 προεγράφη ὑπὸ τῆς Δημοκρατίας ὡς προδότης, μετέβη εἰς Ῥωσίαν, ἔνθα ἀποκτήσας τὴν εὐνοίαν Παύλου τοῦ Α', διωρίσθη τὸ 1797 διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστάτης τῆς αὐτοκρατορικῆς βιβλιοθήκης. Ἐπιστρέψας εἰς Γαλλίαν τὸ 1802 ἐγένετο ὁμότιμος. Ἀπέθανε τὸ 1817.

Ὁ Didot ἐν τῇ περιηγήσει αὐτοῦ λέγει περὶ τοῦ Gouffier: «Après avoir embrassé M. de Choiseul Gouffier, qui malgré son grand âge, m'enviait encore, me dit-il, le bonheur d'aller visiter la Grèce». Ὁ δὲ Chateaubriand: «Je citerai souvent cet ouvrage, avec les éloges qu'il mérite, etc.».

Τὸν Reichard-Henri Aug. Ottocar (1789) γράφοντα Auszug-Beschreibung von Candia und einigen andern Inseln des Archipelagus. Φιλὸλόγος Γερμανός, γεννηθεὶς εἰς Γότθαν τὸ 1751 καὶ ἀποθανὼν τὸ 1828. Ἐγραψε ἐλαφρὰ τινὰ φιλολογικὰ ἄρθρα εἰς διαφόρους ἐφημερίδας, διηύθυνε δ' ἐπὶ πολὺ τὸ θέατρον τῆς Γότθας. Ἐγραψε πολλὰς κωμωδίας, ἐδημοσίευσεν τὸ «Ἡμερολόγιον τῶν Θεάτρων» καὶ τὴν «Θεατρικὴν Ἐφημερίδα», ἔδρυσεν πλείστας ἐφημερίδας, κατέστη δὲ γνωστὸς διὰ τοῦ «Ὁδηγοῦ τῶν περιηγητῶν ἐν Εὐρώπῃ», Weimar 1793 τόμ. 2· πολλάκις ἐκτυπωθέντος, μεταφρασθέντος, τόσον δὲ δημοτικοῦ καταστάσαντος, ὥστε ὁ βιβλιοπώλης Audui ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Richard πλείστους ὁδηγούς.

Τὸν Mariti-Abbé (1791) γράφοντα Voyage dans l'île de Chypre, la Syrie et la Palestine, avec l'histoire générale du Levant, traduit de l'Italien.

Τὸν Newied περιηγητὴν καὶ συγγραφέα Ἰταλὸν γεννηθέντα ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1763 καὶ ἀποθανόντα τὸ 1806. Κάτοχος τῆς φυσικῆς ἱστορίας ὡς καὶ τῆς Ἀγγλικῆς καὶ Γαλλικῆς γλώσσης, ἐτοποθετήθη παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐν τινὶ ἐμπορικῷ οἴκῳ τῆς Λιβόρνου. Ἐκείθεν μετέβη εἰς Σικελίαν, ἔνθα συνέλεξε διάφορα τῆς φυσικῆς ἱστορίας ἀντικείμενα. Μετὰ ταῦτα διήλθε 2 ἔτη εἰς Ἀκρην, ὡς ἀντιπρόσωπος Ἀγγλικοῦ τινος ἐμπορικοῦ οἴκου. Τὸ

1793 διωρίσθη ὑποπρόξενος ἐν Κύπρῳ, ἐκμαθὼν δὲ τὴν τουρκικὴν καὶ τὴν ἀραβικὴν, ἐπεσκέφθη τὴν Συρίαν τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Αἴγυπτον. Ἀμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ συγγράμματός του, ὠνομάσθη μέλος τῆς Φλωρεντινῆς Ἀκαδημίας.

Τὸν Sibthorp-John (1795) γράφοντα Flora Græca. Ἦτο ἱατρός, διακριθεὶς ὡς συγγραφεὺς βοτανικῆς. Ἐγεννήθη ἐν Ὁξωνίᾳ, ἐξεπαιδεύθη δ' ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ αὐτῆς, διαμείνας ἐπὶ τινὰ καιρὸν εἰς Ἐδεμβούργον, ἐπεσκέφθη τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἑλβετίαν καὶ τὴν Γερμανίαν, ἐπιστρέψας δὲ εἰς Ἀγγλίαν τὸ 1784, διεδέχθη τὸν πατέρα του, ὡς καθηγητῆς τῆς βοτανικῆς ἐν Ὁξωνίᾳ. Περιηγήθη τὴν Ἑλλάδα δις, τὸ 1786-7 καὶ τὸ 1794-5, ἐπὶ πλουτισμῷ τῆς ἐπιστήμης του. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν περιηγήσεών του ἦτο συλλογὴ φυτῶν, προσωρισμένων διὰ σπουδαῖον σύγγραμμα τὸ «Flora Græca». Τοῦ θανάτου του ὅμως ἐμποδίσαντος τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐρευνῶν του, ἀφῆκε διὰ τῆς διαθήκης του λίρ. 300 ἐτησίως, πρὸς τελειοποίησιν αὐτοῦ καὶ ἱδρυσιν δασονομικῆς ἑδρας. Ἀπέθανεν ἐν Bath τὴν 7ην Φεβρουαρίου 1796. Ὁ κ. Θ. Χελδράιχ (Φυτολογικὴ ἐξέτασις τῆς Θεσσαλίας), «Παρνασσός» τόμ. Γ'. τεύχ. Γ', Μαρτίου 31, 1883, σ. 259, ἀποκαλεῖ αὐτὸν «Πατριαρχὴν τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς φυτολογίας».

Τὸν Lechevalier (1799) γράφοντα Voyage dans la Troade, ou tableau de la plaine de Troie, dans son état actuel. Paris. Ἦτο περιηγητῆς καὶ ἀρχαιολόγος, γεννηθεὶς ἐν Treilly τὸ 1752, καὶ ἀποθανὼν ἐν Παρισίοις τὸ 1836. Εἰς Metz ἐγνώρισε τὸν Ch. Gouffier, ὅστις τὸν διώρισε γραμματέα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας, τότε ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάσσαν Ἀσίαν. Διέμεινε ἐπὶ τινὰ καιρὸν εἰς Μολδαυίαν, ὅπως παρατηρήσῃ τὰς κινήσεις τοῦ Ῥωσικοῦ στρατοῦ, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους τὸ 1788. Κατὰ τὴν ἐκρῆξιν τῆς ἐπαναστάσεως ἀνεχώρησε, ἐπανελθὼν δὲ τὸ 1808 διωρίσθη βιβλιοφυλάξ τῆς βιβλιοθήκης Sainte Genevieve. Τὸ σύγγραμμά του μετεφράσθη ἀγγλιστὶ παρὰ τοῦ διαπρεποῦς ἑλληνιστοῦ Ἀνδρέα Dalzell. (γεννηθ. περὶ τὸ 1750 καὶ ἀποθανόντος τὸν 10 Ὀκτωβρίου τοῦ 1806). Οἱ Zurcher καὶ Margollé «Les ascensions célèbres» Bibliothèque des Merveilles σ. 316 λέγουσι περὶ αὐτοῦ: «L'auteur du meilleur ouvrage qu'on ait écrit sur la Troade».

Πλὴν τούτων κατὰ τὸν 18 αἰῶνα ἀναφέρονται καὶ οἱ ἑξῆς:

Ὁ Robert (1714) συγγράψας Voyage dans le Levant. Ὁ Widmann (1740) συγγράψας L'Archipelago con tutte le Isole. Ὁ J. Aegid van Egmond (1759) Travels through part of Europa, Asia minor the islands of Archipelago etc. Ὁ Pasch van Krienen (1773) Breve descrizione dell' Archipelago. Ὁ Frieseman (1769) Description historique et géographique de l'Archipel. Ὁ Della Rocca (1790) Traité com-

plet sur les abeilles etc. précédé d'un précis historique et économique sur Syra. 'Ο Kinsbergen B. V. (1793), Beschryvinge van den Archipel και τέλος ο Rubhieres, Essai sur les isles de Zante, de Cerijo etc.

(“Επεται συνέχεια”)

ΑΛ. Κ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

“Ο Άνακρέων ἢ Ψευδανακρέων δὲν προτιμᾷ τὸ θηλυκὸν ἢ βάρβιτος” ἀλλὰ τὸ ἀρσενικὸν «ὁ βάρβιτος». Τὸ δὲ σημειώθην ὑπὸ τινος «ἢ βάρβιτος δὲ χορδαῖς... ἤχει» ἔχει ἐσφαλμένως· τὴν ὀρθὴν γραφὴν ἀποκατέστησε πρὸ πολλοῦ ὁ Μελχόριος γράψας ὀρθότατα:

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας
Θέλω δὲ Κάδμον ἄδειν,
ὁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς, κλ.

Ὡς παρατηρεῖ πᾶς τις, ἔστω καὶ ἄκροις δακτύλοις ἐὰν ἤψατο τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως, ὅτι τὸ μέτρον εἶνε τὸ λεγόμενον ἱαμβικὸν συνιστάμενον ἐκ βραχέος καὶ μακροῦ ὡς ἐξ ἧς· υ—(υ—)υ—υ. Δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ εἴπῃ «ὁ βάρβιτος» διότι συμπίπτουσιν ἐν τῷ αὐτῷ ποδὶ δύο μακρά, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὴν φύσιν τοῦ μέτρου. Τὴν ἀνωτέρω διόρθωσιν, πιστομένην ἄλλως τε καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἀνακρέοντος λέγοντος ἀλλαχοῦ (15, 33 ἐκδ. στερ. Val. Rose, Λιφ. 1876)

«Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω,»

ἀπεδέξαντο πάντες, πλὴν τινος τῶν παρ' ἡμῖν τοῦ μνημονεύσαντος τοῦ θηλ. «ἢ βάρβιτος».

Ὁ μὲν Alexandre (δηλ. ὁ I. Planche, κατ' ἀνατύπωσιν μετὰ πολλῶν προσθηκῶν ὑπὸ L. A. Vendel-Hegh καὶ Alexandre Pillon), οὐ καὶ ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἔκδοσιν (Παρις. 1838 ἐκτός ἐὰν ὑπάρχῃ καὶ ἐτέρα) μεγάλως ἐσφαλὴ γράψας «Εντατός, ἢ, ὅν, tendu. Τὰ ἔντατα ὄργανα, inst ruments à cordes, par opp à ἐμπνευστά. R. ἐντείνω». Πρὸς Planche λεξ. λέξει ἐντατικός· πολλῶ δὲ μᾶλλον ἔπταισεν ὁ ἀκολουθήσας ἀβασανίστως ἐκείνῳ γράψαντι «τὰ ἔντατα ὄργανα» ἄνευ τινος λόγου. Ἀλλ' ὅμως οὐχὶ πλέον πιθανώτατα ἀλλὰ βεβαίωτατα, συνέβη τυπογραφικὸν σφάλμα, ὅπερ εἰς τοσαύτην ὕβριν ἐνέβαλε τὸν δυστυχῆ Alexandre, ὃν ἐπέπρωτο νὰ διασύρῃσιν οἱ παρ' ἡμῖν ὡς ἀγνοοῦντα καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ λόγου, καὶ μάλιστα τοῦ λεξικοῦ ἐκείνου ἔχοντος βάσιν τὸ τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου!

Ἡ πόρρσέ τις ἐὰν ἔχῃ ὀρθῶς τὸ ῥῆμα παίζω ἐπὶ τῶν ὀργάνων εἴτε ἐντατῶν εἴτε ἐμπνευστῶν. Ναί· ἔχει ὀρθότατα καὶ λέγεται «παίζειν λύραν, παίζειν αὐλὸν» καὶ ὅπερ ἴσως φανῇ παράδοξον «παίζειν μέλος, ὕμνον».

τέρου καὶ ἐκ τρίτου καὶ κατ' ἐπανάληψιν νὰ μελετήσωσι τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα, ἵνα δυνήθωσι νὰ κατανοήσωσιν, ὅτι ἡμεῖς δὲν ὠνομάσαμεν τὸ βιολλίον κιθάραν, ἀλλὰ παρεβάλλομεν αὐτὸ πρὸς αὐτήν.

Πλείονα δὲν θέλομεν νὰ εἰπώμεν περὶ αὐτῶν· διότι νομίζομεν ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ συζήτησις δέον νὰ μένῃ ὑψηλὰ. Αἰετοτε δὲ προορώμενοι μήποτε ἀναφανῇ καὶ τις ἀνώτερος ἡμῶν, μεθ' οὗ βέβαια ἐλπίζομεν ὅτι θὰ δυνήθωμεν πάντως καὶ νὰ συζητήσωμεν ἐπιστημονικῶς, καταπαύομεν ἐνταῦθα τὸν λόγον μέλλοντες πολλὰ νὰ εἰπώμεν ἐν τῇ «περὶ Αὐλῶν καὶ Σάλπιγγος» διατριβῇ.

ΘΕΜΙΣΤ. ΠΟΥΚΡΑΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΟΙ NABAPPAIOI EN ELLADI

ΚΑΙ

ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΝΙΚΟΝ ΔΟΥΚΑΤΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιδρομῆς αὐτῶν.

ANTONIOY RUBIO Y LLUCH

Συνέχεια ἴδε σελ. 431.

Ἐπὶ τῆς διοικήσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ Φριδερίκου Β' διορισθέντος (Ἰούλιον 1368—1374 καὶ 1377—1388) φρουράρχου καὶ διοικητοῦ τῶν Ἀθηνῶν Galceran de Peralta εἰσέβαλον τῷ 1380 οἱ Ναβαρραῖοι εἰς τὸ δουκάτον.

Ἐντεῦθεν ἀρχεται κυρίως ἡ ἐποχὴ, ἥς τὴν ἐξιστόρησιν ἔλαβεν ὡς θέμα ὁ Ἀντώνιος Rubiò y Lluch· καίτοι δὲ εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Ναβαρραίων δὲν ἀνήκουσιν εἰμὴ τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῶν ἐν Ἑλλάδι εἰσβολῆς, μέχρι τῆς ἐκχωρήσεως τῆς ἡγεμονίας τῆς Ἀχαΐας (1430) παρὰ τοῦ τελευταίου Φράγκου αὐτῆς ἡγεμόνος (1404—1432), Κεντηρίωνος Β'. Ζαχαρία (Centurione Zaccaria), πρὸς Θωμᾶν τὸν Παλαιολόγον συμβάντα ὡς καὶ τὰ περὶ τῆς συγχρόνου πολιτικῆς καταστάσεως τῶν οὗς οἱ Ναβαρραῖοι κατέκτησαν τόπων, ὁ συγγραφεὺς ἐν τούτοις, ἐπαγόμενος κατ' ἀνάγκην καὶ τὰ πότερον, ἀφιεροῖ τὸ μὲν 2ον κεφάλαιον εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ δουκάτου τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοὺς Καταλανούς, περὶ ἧς εἶπομεν ἤδη τινα, τὸ δὲ 4ον εἰς τὴν πρὸ τῆς Ναβαρραϊκῆς κατοχῆς ἱστορίαν τῆς φραγκοκρατουμένης Πελοποννήσου, εἰς ἅτινα δὲν θεωροῦμεν ἀναγκαῖον ν' ἀκολουθήσωμεν αὐτόν, διότι ταῦτα, μὴ περιέχοντα εἰμὴ ἀφήγησιν γεγονότων ταῖς πᾶσι γνωστῶν ἐπέχουσι τόπον εἰσαγωγῆς εἰς τὰ ἐκ τῶν ἰδίων ἐρευνῶν ἐκπηγάσαστα λοιπὰ μέρη τῆς συγγραφῆς, ἅτινα καὶ ἀποτελοῦσι τὴν κυρίως ἀξίαν αὐτῆς ὡς πρωτοτύπου καὶ περὶ ἀγνώστων καὶ ἀνεξερευνήτων μέχρι τοῦδε διαλαμβάνοντος ἔργου καὶ ἐφ' ᾧ ἰδίως δέον νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν ἡμετέραν προσοχήν.

λοντο μέχρι τοῦδε, ὡς καὶ ὁ Hopf λογεῖ, ὑπὸ βαθέος σκότους· καὶ ἤτο γνωστὸν, ὅτι ὁ ἱνφάντης τῆς Ναβαρρας Louis d'Evreux, κόμης τοῦ Beaumont-le-Roger καὶ συζύγος τῆς Ἰωάννας, κόμισσης τοῦ Δουραζίου (Durazzo), ἐπὶ τολόγησε Ναβαρραίους πρὸς ἀνάσιν τοῦ κράτους τῆς συζύγου, ὅπερ κατὰ τὸν Κάρλολ Thopia ὡς «αὐθέντης» παρὰ τὴν θάλασσαν Ἀλβανίας, καὶ κατόπιν ἐγένοντο κύριοι τῆς Πελοποννήσου (ἡγεμονίας τῆς Ἀχαΐας), ἐν ᾗ τηρήθησαν ἐπὶ ἡμισυν αἰῶνα, ἀλλ' οὐδεὶς τῶν νεωτέρων μεσαιωνοδιφῶσαφῇ ἰδέαν περὶ τοῦ πῶς οἱ Ναβαρραῖοι κατήντησαν εἰς τοῦτο.

Ὁ Hopf ἐνόμισεν ὅτι ἀρκούντως λεύκανε καὶ ἐσαφηνίσει τὸ ζήτημα, φανθεῖς¹ ὅτι ἡ μεγάλη ἐταιρεία τῶν Ναβαρραίων ἦν ὀπισθοφυλακὴ τῶν τῶν τοχιδιωκτικῶν ἐκστρατειῶν σταυροφόρων καὶ Καταλανῶν, ἴσως ὑστάτη πασῶν ἐν Ἑλλάδι ἀναφανῇ καὶ ἀνοούμενος, ἐναντίον τῶν ὑπὸ παραδεδεγμένων, τὴν ὑπὸ Λουδοβίκου d'Evreux ἱδρυσιν καὶ συγκροτήσιν αὐτῶν ἦν ἀποδίδει εἰς τὸν κυρίως μόνον δόχον αὐτοῦ ἐν τῇ ἀρχηγίᾳ, ὡς ἐναρμόδιον ἀποδεικνύει ὁ Rubiò y Lluch, ἰσχυρίζομενος ὅτι ἡ ἐταιρεία τῆς de Baux πρὸς ταύτην τὴν γνώμην τοῦ ὁ Hopf, πειραθεῖς (κατωτέρω ἐν τῇ ν' ἀναιρέσει τὰ ὑπὸ τοῦ Zurita πρῶτον καὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ βασιθε Ducange καὶ τῶν ἀκολουθησάντων) λελεγεμένα περὶ τῆς τοῦ d'Evreux τιωτικῆς ἐπιχειρήσεως ὡς ψευδῆ καὶ συγχύσεως πρὸς τὴν Ναβαρραϊκὴν εἰρήν (!) στηριζόμενα, περιέπεσαν εἰς νὴν ἀντίφασιν· διότι ἐνῶ πρότερον ἀρνηθῇ τὴν πρὸ τοῦ 1380, ὅτε πρῶτον ὑπὸ τοῦ de Baux ἐστρατηγήθη, ὑπαρξῇ τῆς μεγάλῃς ἐταιρείας τῶν Ναβαρραίων, ἀπέδιδεν ἐνταῦθα (σ.

¹ K. Hopf, Griechenland im Mittelalter in der Neuzeit ἐν Ersch u. Gruber Encl. T. 86, σελ. 11. — Τὴν περὶ τούτου φράσιν Hopf θεωροῦμεν, ὅτι δὲν ἐνόησεν ὡς Rubiò y Lluch· λέγων ὁ Hopf «Nachzügeln alten Kreuzfahrer u. der Catalanen» τῶν Ναβαρραίων, δὲν ἐνόησε ὡς ἐξέλαβεν ὁ ἀπὸ τῆς καὶ διὰ πειστικῶν ἐπιχειρημάτων ἀσας τοῦτο ἱσπανὸς ἱστοριογράφος, ὑπὸ (regazado) ἤτοι ἀπογόνους ἐν Ἀνατολῇ τῶν νάντων λειψάνων τῶν εἰς τὰς σταυροφορίας βασιλέων τῆς Ναβαρρας Θεοβάλδου Α' (Thibaut I et II de Champagne) λαβόντες τὸς Ναβαρραίους (1239-41 καὶ 1270) καὶ Καταλανῶν, διότι πρῶτον μὲν θὰ ἔγραψαν τῶν σταυροφόρων, οὐχὶ δὲ ἀπλῶς σταυροφόρων ἐκ τῶν λειψάνων δὲ αὐτῶν τε καὶ Καταλανῶν εἶναι ὅλως ἀπίθανον καὶ πᾶσι γινώσκουσιν, ὅτι συνεκροτήθη ἡ ἐταιρεία ταῦτα, ὅτι ἤθελε περιπέσει εἰς ἀντίφασιν κατωτέρω (σ. 12) ἀναφέρει, ὅτι δηλ. ὁ ἡγετὴς de Baux ἐστρατολόγησε τὴν ἐταιρείαν τῶν Ναβαρραίων ἐν Ναβαρρᾷ, ὡς καὶ ἐξ αὐτῆς κυρίως σημασίας τῆς λέξεως «Nachzügeln» δεικνύται, ὁ σφοδρὸς γερμανὸς μεσαιωνοδιφῶς ἐπιβραδύναντας μιμητὰς, ὀπισθοφυλακῶν τινῶν τῶν σταυροφόρων καὶ τῶν διὰ τὴν ἐκστρατείαν ἐκστρατεύοντων.